

ภาคที่ ๑

คำ

ตามลักษณะภาษาไทยที่กล่าวไว้ในข้อ ๑ ว่า คำไทยควรเป็นคำพยางค์เดียว และไม่มีเสียงควบกล้ำเลย แต่ก็ปรากฏว่ามีคำที่ใช้อยู่ในภาษาไทยเป็นอันมาก มีมากพยางค์ และมีเสียงควบกล้ำ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ปัญหานี้อาจตอบได้ ถ้าหากนำคำดั้งเดิมของภาษา ที่ควรเรียกว่าคำพื้นฐาน เพราะมีมาแต่แรกตั้งภาษามาพิจารณา จะเห็นว่าส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว แต่ที่มีพยางค์เพิ่มมากขึ้นนั้น เป็นไปเพราะยืมคำภาษาอื่นมาใช้บ้าง คำดั้งเดิมเปลี่ยนแปลงไปด้วยเหตุผลทางภาษาบางประการ และมีการสร้างคำขึ้นใหม่ด้วยวิธีต่างๆ บ้าง ฉะนั้นเมื่อกล่าวถึงคำในภาษาไทย จึงอาจแยกได้เป็นคำพยางค์เดียวกับคำมากพยางค์ดังนี้

ก. คำพยางค์เดียว

คำพยางค์เดียวที่เป็นคำพื้นฐานของภาษา มักเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งต่างๆ ตลอดจนกริยาอาการที่จำเป็นแก่มนุษย์ ดังต่อไปนี้

๑. คำเรียกเครือญาติ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ลูก

๒. คำเรียกส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ หัว ผม หน้า ตา หู ปาก ลิ้น

๓. คำเรียกชื่อทางภูมิศาสตร์หรือธรรมชาติ ได้แก่ ดิน น้ำ ป่า ลม ไฟ ฟ้า หมอก เขา ไม้ บ้าน เรือน

๔. คำเรียกเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำมาหากิน ได้แก่ มีด ขวาน จอบ เสียม ไถ คราด เบ็ด เรือ เกวียน

๕. คำเรียกชื่อเครื่องใช้ในบ้าน ได้แก่ หม้อ ไห หวด กล้วย
ชาม จาน

๖. คำกริยาที่สำคัญและจำเป็น ได้แก่ กิน นอน นั่ง ยืน
เดิน วิ่ง พุด โดด โจน

๗. คำขยายที่สำคัญและจำเป็น ได้แก่ อ้วน ผอม เร็ว ช้า
ดี เลว ชั่ว สวย งาม นึก เบา แข็ง อ่อน

คำเหล่านี้ถือได้ว่ามีความหมายสมบูรณ์ใช้ในภาษาได้ทันทีโดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลง แต่กระนั้นเมื่อบ้านเมืองเจริญขึ้น ความเป็นอยู่เปลี่ยนไปจากสภาพเดิม ความจำเป็นในการใช้คำใหม่ให้พอแก่การพูดจามีมากยิ่งขึ้น คำพื้นฐานที่กล่าวนั้นย่อมไม่เพียงพอ ถ้าไม่ยืมคำภาษาอื่นมาใช้ ก็ต้องสร้างขึ้นใหม่ การสร้างคำขึ้นใหม่ เราก็อาศัยคำเดิมที่มีอยู่แล้วนั่นเอง เมื่อสร้างใหม่จะคงใช้คำพยางค์เดียวตามเดิมไม่ได้ เพราะถ้าทำเช่นนั้นก็จะทำไม่ได้สร้างคำเพิ่มขึ้น แต่กำหนดความหมายใหม่ขึ้นในคำเดิมเท่านั้น ซึ่งจะทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ผู้ใช้ภาษามีใช้น้อย

คำพยางค์เดียวจึงถือได้ว่าเป็นรากคำที่จะสามารถสร้างคำใหม่ช่วยให้มีคำเพิ่มขึ้นในภาษาอีกเป็นอันมาก ต่างกับของบาลีสันสกฤตที่ชาวอินเดียเป็นรากคำของเขาไม่อาจมีความหมายใช้ในประโยคได้จนกว่าจะมีการลง *วิภัติวิธี* แสดงหน้าที่ของคำแต่ละคำและหน้าที่ในประโยค ฉะนั้นที่เราว่าคำของเราแต่ละคำมีความหมายสมบูรณ์ สำเร็จรูปในตัวเองก็ตรงที่สามารถใช้เข้าประโยคได้ทันที แต่การที่จะใช้ได้เช่นนั้น คำนั้นๆ ควรจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ ๓ ประการ ที่จะทำให้คำนั้นสื่อความเข้าใจได้แน่นอน คือ

๑. มีเสียงที่กำหนดแน่นอน เป็นที่รับรู้กันในหมู่ในพวก เช่น ชี ต้องออกเสียงเป็น ชี กับ อี จึงจะเป็นเสียงที่รับรู้กัน ไม่ใช่ว่าออกเสียงเซะ ก็ได้ แซะ ก็ได้

๒. มีความหมายที่กำหนดแน่นอน ตกลงยอมรับกันในหมู่ในพวก เช่น หมู หมายถึงสัตว์ชนิดหนึ่ง แต่ถ้ามีคนต้องการให้หมายอย่างอื่นต้องตกลงกันก่อน เพื่อว่าเมื่อพูดแล้วคนฟังจะได้เข้าใจตามได้ทันที และบางคำแม้จะไม่มี ความหมายในตัว เช่น ชี แปลว่าฟังไม่ได้ ไม่มี

ความหมายแต่เมื่อไปลงท้ายกริยาใดแล้ว ผู้ใช้และผู้ฟังย่อมรู้ว่า ที่
เป็นคำที่ใช้ลงท้ายประโยคคำสั่ง

ฉะนั้นเมื่อจะกล่าวถึงเรื่อง คำ จึงต้องกล่าวถึงเสียงและ
ความหมายไปพร้อมกัน โดยเฉพาะความหมายที่สัมพันธ์กับเสียง

๒. คำมากพยางค์

อาจมีที่มา ๓ ทาง คือ

๑. ยืมมาจากภาษาอื่น มีบาลี สันสกฤต เขมร เป็นต้น
๒. สร้างขึ้นใหม่ ตามวิธีการสร้างคำ
๓. เกิดคำใหม่ เพราะการเปลี่ยนแปลงทางภาษาบางประการ

คำมากพยางค์จะได้กล่าวในบทต่อไป